

Въ Търново, въ най-голѣмия градски хотелъ — Стамболовия ханъ — пристигна високъ гостъ. Той пристигна съ пощенската кола отъ Русчукъ, даде голѣмъ бакшишъ на коларя и съ единъ тежъкъ виенски куфаръ се отправи за най-хубавата стая, която имаше въ хотела. Самъ стопанинътъ дойде да му посочи стаята и да го запита, отъ какво ще има нужда.

— Само малко вода да се измия отъ праха. Много голѣмъ прахъ...

Вие отъ Русчукъ ли сте? — запита любопитниятъ ханджия.

Гостътъ го изгледа вторачено и отвърна почти остро:

— Не. Отъ Виена съмъ. Сега ида отъ Русчукъ. Ето ми паспорта. Австрийски паспортъ.

— Нѣма нужда, ваша милость. Азъ само така запитахъ... Да пази Господъ да се усъмня въ такъвъ човѣкъ, като васъ... Нали ви виждамъ.

Наистина, той го виждаше: високъ, слабъ човѣкъ, облѣченъ по последната европейска мода, съ широка шапка вмѣсто фесъ и съ тънко трѣстиково бастунче. Въ лицето на госта имаше нѣщо чудно, което караше всички да му се удивляватъ, или, по-право, да го почитатъ. Това лице бѣше блѣдо, съ тънъкъ благороднически носъ, голѣми кафяви очи и заоблена, малко изпъкнала брадичка. Тя говорѣше за твърдостъ и воля, а отъ очитѣ бликаше топлота и сърдечность. Само когато се вторачваше, очитѣ му изпускаха мълнии. Такъвъ бѣше гостътъ на Стамболовия ханъ, за когото търновци не можеха изведнажъ да намѣрятъ опредѣление.

Впрочемъ, той не остави дълго време любопитството имъ неудовлетворено. Още сѣщата вечеръ, въ гостилницата на хана около него се бѣ събрала една група отъ най-